

KRONIEK
VAN DE STICHTING
GESLACHT MEES

Regnerus Tjaarda Mees en Philippine Louise Marie Mees in 1863

VAN DE REDACTIE

In september 2004 viel de Kroniek nieuwe stijl bij u in de bus. Sindsdien heeft de redactie en het bestuur tal van emails en telefoontjes ontvangen van familieleden, die hun lof wilden uitten over het nieuwe uiterlijk van de kroniek. Vooral de nieuwe kleurstelling en de overzichtelijke indeling sprak ieder bijzonder aan. Er is altijd nog wel een puntje dat verbeterd kan worden, dus de redactie blijft voortdurend bezig om uw blad op een zo'n prettig mogelijke manier te presenteren.

In Februari jl. moest de redactie helaas vernemen dat het voor onze steun en toeverlaat binnen de redactie, Edsard Mees, niet meer mogelijk was om zijn werk, privéleven en redactieactiviteiten met elkaar te combineren. Hij heeft daarom de redactie vaarwel gezegd. Uiteraard missen wij hem vreselijk en wensen wij hem veel succes toe in de toekomst.

De redactie is momenteel nog op zoek naar een nieuw redaktielid. Wij zoeken iemand die het leuk vindt om familieleden te benaderen om een interessant artikel te schrijven, of een interview te houden met een boeiende Mees. Door de komst van email gaat het redaktiewerk vliegensvlug en vergt het minder tijd, dan menigeen misschien denkt. Mocht u de stoute schoenen aantrekken en zich willen aanmelden, dan kan dat op het redactieadres van Marlies Cordemeyer-Dorhout Mees of bij de voorzitter. De adressen vindt u in het colofon.

In dit nummer van de Kroniek vindt u een verslag van Joost Mees over de inventarisatie van de kunstcollectie van de familie Mees. Het portret op de voorpagina van deze Kroniek, heeft Joost gefotografeerd in de directiekamer van MeesPierson aan de Herengracht te Amsterdam.

Machteld van Limburg Stirum bericht over de Muizenpolder en Schoonoord. De bijgevoegde folder geeft u een goed beeld hoe prachtig dit idyllische plekje in Rotterdam is. Op 24 september a.s., tijdens de kleine familiedag, vertelt zij er meer over.

Ook uit het buitenland zijn weer aardige berichten ontvangen. Tonia vertelt over haar restaurant in Zuid Frankrijk. Alexa over haar tijd in Brazilië, Willem Mees over zijn tocht naar Normandië en Pieter Mees over zijn studie in Texas.

Kortom, genoeg nieuws uit verschillende hoeken van de aardbol, om eens rustig voor te gaan zitten en te lezen over familieleden waar u misschien nog nooit van gehoord heeft.

Wij wensen u weer veel leesplezier toe! ■

colofon

nummer 54, juli 2005

BESTUUR EN COMMISSIES

Bestuur:

Voorzitter:

Madeline ter Horst – Mees
Keizersgracht 68
1015 CS Amsterdam
tel: 020-6128126 mob. 0651808268
fax:020-6128118
madelineterhorst@hetnet.nl

Secretaris:

Heleen de Groot – Mees
Esdoornlaan 9
3768 BE Soest
tel: 035-6024061 mob.0622388760
heleen.mees@unilever.com

Penningmeester:

Jeroen Dorhout Mees
Gemini 63
3769 KN Soesterberg
Tel: 0346-350493
dorhout@xs4all.nl

Schilderijen:

Joost Mees
Terbregse Rechter Rottekade 250
3055 XJ Rotterdam
tel: 0620628657
joost.mees@mdhi.nl

Adviseur:

Henk Mees
Essenlaan 6
3062 NM Rotterdam
tel: 010-4525441
fax:010-4522664

Adressenbestand/genealogie

Hans Mees
Westerlookade 8
2271 GA Voorburg
tel: 070-3866304
mees@pml.tno.nl

Kroniek:

Ludo Mees
Marlies Cordemeyer – Dorhout Mees
Parnassialaan 23
2116 TN Bentveld
tel: 023-5248389 mob.0622205653
hbm.cordemeyer@planet.nl

Feestcommissie:

Martine Mees
Spinozastraat 39c
1018 HH Amsterdam
tel: 020-4207654
fax:0204204437
ameesing@beetsterzwaag.org

VAN HET BESTUUR

Na de ingrijpende **bestuurswisselingen** in 2003 en 2004 hebben wij geprobeerd om de taken goed te verdelen en om er beweging in te brengen.

Zoals in de vorige kroniek aangekondigd, heeft ook Roland ons bestuur verlaten. Tot onze vreugde hebben wij een waardig opvolger gevonden: **Joost** (1964), broer van Hitzerus, zoon van Hitzerus, kleinzoon van Hetzerus, achterkleinzoon van Hetzerus (1872) en bet-bet-achterkleinzoon van Hetzerus (1820), allen uit de Groningse staak van Pieter (1787).

Joost was onze gelederen al komen versterken om de **schilderijencollectie** van onze stichting te beheren. Daarin heeft hij Peter en Henk opgevolgd. Nu is hij ook als bestuurslid toegetreden. Hij zal in deze kroniek zelf over de schilderijen schrijven.

Heleen heeft de zorg voor het secretariaat, evenals die voor haar echtgenoot en twee zoons en een drukke baan bij Unilever. **Jeroen** beheert de penningen. Hem kunt U een groot plezier doen door Uw bijdrage op tijd en ruimhartig te voldoen!

Op de achtergrond, maar dankzij de e-mail in veelvuldig contact met bestuur en redactie, is **Hans** steeds actief in het bijhouden van het adressenbestand. Ook hij komt verderop aan het woord.

Dit jaar is het weer tijd voor de **Kleine Familiedag**. Sinds de Grote Familiedag is ingesteld, wordt bij het bedenken van het programma voor de kleine dag speciaal gedacht aan de ouderen, de jongere ouderen en de oudere jongeren onder ons. De gezinnen met kinderen komen beter tot hun recht op de grote dag; die komt weer in 2008, dus even wachten!

Op zoek naar een locatie die iets te maken heeft met de familie Mees en daardoor een waarde in zich heeft, zijn we gestuit op **Parklaan 5 in Rotterdam**, vroeger het huis van mijn grootouders, Philip en Tonia Mees - Bouvin, daarna en nu nog de Zweedse Kerk. Aan de Parklaan woonden diverse families Mees, met prachtige tuinen in de zg. Muizenpolder (zou dat van Mezenpolder komen?). De tuin van Jacob Mees, Schoonoord, is nu een Stichting en opengesteld voor publiek. De folder vindt U in deze kroniek ingevoegd. De Zweedse Kerk heeft zich bereid verklaard ons te ontvangen op **Zaterdag 24 September 2005**, van ca 11.00 – 14.00 à 15.00 uur.

De uitnodiging wordt in juli verstuurd, maar noteert U de datum vast.

Machteld van Limburg Stirum, (stief)dochter van Jacob Mees en al ongeveer 50 jaar wonend in de Muizenpolder, zal ons vertellen over deze historische plek en onder haar leiding kunnen we Schoonoord bezoeken. Verderop in deze kroniek komt zij zelf aan het woord.

Daarnaast is deze dag bedoeld om elkaar te ontmoeten en te spreken.

Onze oud-voorzitter **Henk en zijn echtgenote Machteld** waren vorig jaar 50 jaar getrouwd. Bij deze alsnog ons aller gelukwensen met die gedenkwaardige dag!

Ter gelegenheid van die dag hebben zijn kinderen bij wijze van cadeau het huis, in het bijzonder Henk's kamer opgeruimd! Dat heeft gezorgd voor een enorme aanvulling van ons **archief**, ontstaan uit bijdragen van diverse familieleden. Om ons in 1997 prachtig gecatalogiseerde archief in het Rotterdamse Gemeentearchief niet te belasten met nog niet gedocumenteerd materiaal, hebben Piet Hein, zoon van mijn broer Boudewijn, en ik een genoeglijke avond doorgebracht temidden van schilderijtjes met Mezenwapens, fotoalbums van Mezenreizen in Canada en Mexico, de eerste druk van de eerste genealogie van C.J. Polvliet uit 1882 vol met handgeschreven aanvullingen, de fotocollectie die in de kroniek gepubliceerd is geweest, ordners vol met brieven, vergaderverslagen, enz. enz. Wij zullen alles globaal ordenen, beschrijven en verpakken volgens de richtlijnen van het Gemeentearchief.

Aanvullingen voor ons archief mogen slechts één keer per ca 10 jaar aangeboden worden, maar nu we ineens zoveel hebben, mag het erbij en kunnen we andere bijdragen ook nu aanleveren. Mocht U dus documenten hebben die waardevol zijn voor het **Mees-archief**, neem dan nu contact met mij op, dan kunnen we overleggen.

Bij voorbaat zij hier gemeld dat nietjes, paperclips, plastic hoesjes, metalen ordners verwijderd moeten zijn. Plakband is helemaal uit den boze, dat beschadigt papier onherstelbaar.

Familieberichten komen heel onregelmatig bij ons binnen, terwijl iedereen die juist in de kroniek wil lezen. Vergeet dus niet geboortes, huwelijken, overlijden door te geven. Andere

belangrijke gebeurtenissen mogen ook gemeld, hetzij bij het secretariaat, hetzij bij Hans in Voorburg, die het adressenbestand en de genealogie verzorgt, hetzij bij mij.

Uit onze vergadering van **17 november 2004** doe ik nog een greep uit de besproken onderwerpen. Ons verzoek om te worden aangemerkt als stichting voor algemeen nut is door de **belastingdienst** afgewezen, ondanks onze geloofwaardige argumenten, maar om begrijpelijke redenen. Als we aanleiding zien om dit opnieuw te proberen, moeten we verandering van de statuten of omvorming naar vereniging overwegen. Aan alles kleef een bezwaar, dus voorlopig hopen we op genoeg inkomsten om onze plannen te kunnen realiseren.

Om bij de tijd te blijven zouden wij een **website** moeten installeren. De deskundigen onder ons

zien daar grote voordelen in, vooral in de communicatie met de buitenlandse familieleden. Maar het probleem zit in het beheer. Dus **zoeken wij iemand die een website kan helpen bouwen en beheren**. Dan alleen heeft het zin.

Rest mij de **nieuwe redactie** te bedanken voor het werk en de inspanning om deze kroniek weer gevuld te krijgen, vooral **Marlies** die de opengevallen plek van Edsard min of meer gevuld heeft, gelukkig met e-mailhulp van **Ludo**. Ik hoop van harte dat iemand zich bereid verklaart mee te denken en schrijven om de redactie te versterken. Dankzij de e-mail is het echt niet zoveel werk meer.

Namens het bestuur,
Madeline ter Horst - Mees ■

STICHTING VAN DER DUSSEN VAN BEEFTINGHFONDS

De Stichting Van der Dussen van Beeftingfonds bestaat meer van 30 jaar en heeft tot doel financiële ondersteuning te verlenen aan Mezen die daarom vragen.

In de afgelopen jaren is dat neergekomen op ondersteuning van meestal oudere Mezen, van wie sommigen in het buitenland wonen. Voor het merendeel zijn er giften gedaan.

Het bestuur van de Stichting neemt aanvragen in behandeling en bekijkt of de steun wordt verleend.

Maar tijden veranderen en de samenstelling van het bestuur ook. Na enige tijd heeft het bestuur zich gerealiseerd dat de doelgroep van (oudere) familieleden uitgebreid moest worden naar jongere, studerende en/of ambitieuze Mezen, zolang een en ander maar binnen de bepalingen van de statuten plaatsvindt.

Beperkte de ondersteuning zich eerder vooral tot huishoudelijke hulp en vergoeding van medische kosten, het bestuur heeft in de afgelopen jaren ook bijdragen geleverd aan:

- het opknappen van een (nieuw) huis na een echtscheiding
- collegegeld
- stage of studieperiode (in het buitenland)

- restauratie van een voor de beroepsuitoefening noodzakelijk muziekinstrument
- leningen (in twee uitzonderingsgevallen) om een zaak of project op te zetten

Recent heeft het bestuur van de Stichting besloten om geen leningen meer te verstrekken.

Van de aanvragers wordt verwacht dat zij verslag doen van de ontwikkelingen c.q. resultaten van het project. Zie ook het verslag van Pieter Mees van zijn stageplek in Texas, VS.

Graag komt het bestuur in contact met nieuwe aanvragers. De aanvragen kunnen worden gericht aan een van de leden:

Madelon van Ruyven-Mees, voorzitter

Tel. 070 328 13 69   madelon.lex@12move.nl

Roland Mees, penningmeester

Tel. 034 351 74 64   rajmees@knoware.nl

Philippine Mees, secretaris

Tel. 023 531 31 05   philippa@xs4all.nl

Mieke Degenkamp-Mees

Tel. 070 387 79 88   mieke.mees@euronet.nl

Roderick Mees

Tel. 020 463 69 06   roderick.mees@ah.nl

Philippine Mees ■

HET KUNSTBEZIT VAN DE STICHTING GESLACHT MEES GEÏNVENTARISEERD

Ruim twee jaar geleden werd ik gevraagd door Henk Mees of ik met hem mee wilde gaan op

Dick Schakel

bezoek bij de heer Dick Schakel. Deze voormalige manager van het Facilitair Bedrijf bij Mees & Hope is nu verantwoordelijk voor het kunstbeheer van de Stichting Kunst & Historisch Bezit van Fortis. Fortis heeft in de afgelopen decennia een zeer respectabele kunstcollectie opgebouwd en wil deze graag laten zien aan de medewerkers op de kantoren en bij exposities. Fortis legt, zoals ze dat zelf zeggen, geen collectie aan, belegt ook niet in beeldende kunst maar tracht middels haar aankopen de werkomgeving zo inspirerend mogelijk te maken. Onderdeel van de collectie zijn de werken die begin jaren tachtig door de Stichting Geslacht Mees in bruikleen zijn gegeven aan Bank Mees & Hope.

Terug naar de afspraak met Dick Schakel. Hij ontving ons in de statige directiekamer van Marsh aan de Marten Meesweg in Rotterdam. Omgeven door vele portretten met streng kijkende vennoten begreep ik dat de collectie veel uitgebreider is dan aanvankelijk gedacht. En dit was slechts een klein gedeelte. Echter, door de vele fusies en overnames en structurering van de kantoorgebouwen bij met name het huidige Fortis zijn er nogal wat stukken uit de collectie gaan zwerven of in depot terecht gekomen. Ook was er bij sommige schilderijen onduidelijkheid of deze onze Stichting toebe-

hoorden of de bank. Daarop besloten we een grote inventarisatie te gaan maken. We zijn hiervoor gedrieën de kantoorlocaties in Amsterdam en Rotterdam afgegaan en hebben naar ons idee alle relevante schilderijen en potloodtekeningen maar ook vele foto's, boeken, glaswerk en houtwerk vastgelegd. Prachtige stukken kwamen we tegen. Deels op fraaie plekken in de kantoren, zoals in de hal aan

Johanna Mees

de Herengracht 550 in Amsterdam en op de "Directieverdieping" aan de Coolsingel. Maar ook zagen we vele tekeningen en schilderijen en bijvoorbeeld een bronzen borstbeeld van Marten Mees in de oude kluis aan de Coolsingel. Wel veilig maar erg onzichtbaar...

Nu een eerste inventarisatie van de collectie heeft plaatsgevonden wilden we verder gaan en een ieder in de familie die daar interesse in heeft de mogelijkheid bieden de toch wel fraaie Mezen-collectie te bekijken. Alle stukken worden door Schakel verder geïnventariseerd en digitaal gefotografeerd. Na de zomer zal er een boekwerkje uitkomen met daarin per locatie onder andere een beschrijving van het werk, de kunstenaar en naast een foto de verzekerde waarde. Daarnaast worden de stukken, na overleg, voorzien van een uniek nummer zodat er voor eens en altijd duidelijkheid is welke stukken tot de familie collectie behoren en welke van Fortis of Marsh zijn. Ook de schilderijen die in bruikleen zijn gegeven aan familieleden en die bij hen in huis hangen worden in het boekwerk opgenomen.

Graag informeer ik de volgende keer over het resultaat. Ook zou ik willen vragen of er familieleden zijn die óf iets aan de collectie zouden willen toevoegen óf die nog niet benaderd zijn maar wel stukken thuis hebben die in de inventarisatie mee zouden moeten worden genomen. Neem hiervoor contact op met het bestuur of ondergetekende.

Joost Mees ■

Sara Mees

MEZEN IN DE ROTTERDAMSE MUIZENPOLDER

Eén van de kleinste polders van Nederland en meer dan 300 jaar oud, in het gebied tussen Westzeedijk, Parklaan en Kievitslaan, bevond zich destijds buiten de stadsmuren. Het stadsbestuur was eigenaar van dit oorspronkelijke weidegebied dat regelmatig door de toen veel grotere rivier de Maas werd overstromd.

In de eerste helft van de 17e eeuw worden percelen weiland uitgegeven als erf met sloten en komen er blekerijen en zelfs een loodwitmolen. Dit is een bron van enige welvaart. Rond 1650 komt er een tuinhuis te staan, een enkele boomgaard en een moestuin.

Toen ontdekten de kooplieden die op het Haringvliet, de Boompjes en de Wijnhaven woonden, hoe men daar kon genieten van de rust, een heerlijke tuin en vooral de zuivere lucht!

Door de vele overstromingen hadden de eigenaren van de stukjes grond veel last van muizenplagen en ontstond de naam “Muizenverdriet” en “Muizenpolder”.

In 1750 en later is de polder één tuinland met aantrekkelijke Buitens geworden.

Bekende Rotterdamse families, zoals de van Hobokens, de van Rijckevorsels, de van Vollenhovens en ettelijke families Mees, gingen zich hier eerst in de zomer, later permanent vestigen. Hierdoor werd de polder ook wel “Mezenpolder” genoemd!

Op één van de eerst ontstane Buitens “Rozenlust” dat begin 1700 werd gebouwd, kwam in 1884 Rudolf Adriaan Mees Rzn. te wonen, lid van de firma R. Mees en Zoonen. Hij overleed reeds een jaar later. Zijn weduwe met haar kinderen hebben er nog lang gewoond. Na haar overlijden kwam haar zoon Rudolf met zijn vrouw Emilie Havelaar daar te wonen.

Op “Maaslust” woonde vanaf 1846 Mr Rudolf Adriaan Mees, 1789-1866, die daar 20 jaar verbleef. Na de dood van zijn vrouw werd het huis door Rudolf Mees, 1825-1899, gekocht. Hij stierf in 1899 waarna het huis werd betrokken door zijn zoon Wijnand tot 1934.

Waar nu het Zweedse Zeemanshuis (Zweedse Kerk) is gevestigd, stond iets naar achteren een Buiten zonder naam uit het begin van de 18e eeuw, waarvan alleen een afbeelding bekend is op een bordje. Het oude buiten dat ten oosten van “Maaslust” lag, werd in 1865 gesloopt en daar voor in de plaats kwam het huis dat in 1925 door Philippus Mees werd gekocht, grondig verbouwd en uitgebreid. Hij heeft er tot 1944 gewoond.

Niet in een buiten, maar in een apart Herenhuis, op het terrein van “Lust en Rust”, dat later het Koningin Emmaplein wordt, woont Johan Gregorius Mees, 1783-1849, lid van de firma R. Mees en Zoonen.

Er blijft nog één Mees over die nog niet werd genoemd: Jacob Mees, 1885-1970, die in 1927 de luisterrijke tuin van het oude Buiten “Schoonoord”, dat toen gesloopt werd, kocht. Daarbij kocht hij ook het oude, historische hek en de stenen boogbrug, die door hem werden verplaatst van de Parklaan naar de Kievitslaan. Jacob Mees, wonende aan de aangrenzende Westzeedijk, was de laatste schout van de “Muizenpolder”.

Machteld van Limburg Stirum ■

HOE “DOUCE” IS LA DOUCE FRANCE

Toen ik begin 2002 in Bargemon neerstreek na mijn 15 jarig St. Maartense avontuur, kon ik niet bevroeden dat ik drie jaar later een goed lopend Thai's restaurant zou hebben.

Bargemon is een tijdloos lief Provençaals dorpje in de Haut Var, tussen Draguignan en Fayence. Een typisch “village perché”, gebouwd op de top van een heuvel met de kerk als hoogste punt en nauwe straatjes die naar beneden kronkelen naar de terrassen met duizenden olijfbomen. In het midden van het dorp is een plein met een grote fontein, waar 's zomers een gigantisch terras wordt gemaakt, waar de Bargemonnais en de toeristen hun kopje koffie of “petit rouge” drinken en rustig in de schaduw van de platanen hun krantje lezen. Eén uur rijden naar de kust (St. Tropez, Ste Maxime), één uur naar de airport van Nice en één uur tot de eerste skilift. En 300 dagen zon per jaar.

Er wonen hier 1300 mensen, waarvan 1/3 originele Bargemonnais, 1/3 allochtonen uit de rest van Frankrijk en 1/3 allochtonen uit de rest van Europa: Britten, Denen, andere Scandinaviërs, Nederlanders, Belgen en zelfs een paar Noord Amerikanen. Het idee om een restaurant/Salon de Thé te beginnen ontstond toen ik met wat vrienden zat te brainstormen over wat het dorp nog niet had. Dat was in ieder geval een plek waar vrouwen, ongehinderd door rokende en drinkende mannen, koffie konden drinken en een plek waar je iets anders kunt eten dan pizza, ratatouille of tomate farçie.

De verbouwing van het restaurantje liep voor spoedig en het idee was om half april 2003 open te gaan. De buurvrouw van Deense vrienden bleek een Thaise te zijn, Heidi (bij)genaamd, getrouwd met een Zwitser; zij wilde wel komen koken, een schat van een mens, het begon allemaal vorm te krijgen. Ondertussen rommelde het in het dorp, met name in het lokale Café du Commerce. Er werd gesproken over de “invasion Hollandaise”, De meest onwaarschijnlijke roddels kwamen naar buiten: ik had in de gevangenis op Martinique gezeten, twee prominente Denen hadden mij daar uit gehaald en hier aan het werk gezet. Hadden ze op hun onovertroffen Minitel gelezen dus was het waar. Ik had een zeer crimineel verleden en moest onmiddellijk gestopt worden.

De feestelijke opening van “Aux Mille Saveurs” was op 1 mei 2003 en in de stralende zon liep het hele dorp uit om op straat voor het restaurant liters wijn weg te drinken en kennis te maken met saté's, kleine

Restaurant Chez Tonia - Aux Mille Saveurs

loempiaatjes en anderszins oriëntaalse lekkernijen. Iedereen was uitgenodigd en iedereen kwam.

Vóór het restaurant heb ik een terras gemaakt met 3 tafeltjes. Net als alle andere restaurants in Bargemon zet je je tafels en stoelen op het trottoir of op de straat en serveer je de gasten daar hun eten. Ik had de gemeente gevraagd of ik daar toestemming voor moest hebben en die zeiden mij dat iedereen het zo deed, dus dat ze mij niet tegen konden houden.

Totdat op een boze dag in Juni zeven in pak gestoken heren met aktetassen mij kwamen vertellen dat ik met onmiddellijke ingang mijn terras op moest doeken en dat ik een boete kreeg voor het plaatsen van meubels op de straat. Mijn luide protest, dat ik met de gemeente daarover gesproken had en dat iedereen dat deed werd gesmoord met een luid en autoritair “Taisez-vous!!” Ter bevestiging kwam de volgende dag Garde Champêtre (veldwachter) een brief van de gemeente brengen die mij nogmaals sommeerde om het terras op te doeken. En toen ik de burgermeester belde voor verdere opheldering, bleek deze voor een maand met vakantie te zijn gegaan; niemand anders was op de hoogte van het probleem en er bleef niets anders over om alle tafels en stoelen naar binnen te halen.

En toen werd het oorlog in het dorp. Zelfs de Bargemonnais spraken er schande van dat er in het dorp met twee maten gemeten werd en dat er een buitenlander werd gediscrimineerd op een schandalige manier. De eigenaar van het café, die hier kennelijk achter zat, samen met de eigenaar van een ander restaurant, kregen het zwaar te verduren - en ik hield mij schuil in mijn restaurantje, dat iedere dag voller werd met mensen uit het dorp die hun solidariteit wilden tonen. Ze maakten allemaal kennis met de Thaise keuken en vonden het erg lekker.

Na een paar weken werd er zelfs buiten mij om een petitie gemaakt die de burgermeester bij terugkomst aangeboden zou worden en waarin “het dorp” vroeg om mij mijn terras terug te geven. Iedereen tekende, ik hoefde niets te doen., tot grote woede van de

mensen van het Café , die deze actie op geen enkele wijze konden tegenhouden.

Tot mijn grote vreugde kreeg ik half juli 2003 officieel toestemming van de gemeente om weer een terras te maken. Ik ben nu het enige restaurant in het dorp met een officiële toestemming daarvoor.

Van Salon de Thé zijn wij in de afgelopen twee jaar volledig Thai's restaurant geworden en staan wij als enig restaurant van Bargemon en wijde omgeving in de Guide du Routard (de reisbijbel van de Fransen). Zondags komen er zelfs mensen uit Antibes en elders van de kust naar Bargemon rijden om hier Thai's te eten. We zitten iedere avond vol en na een reis naar Thailand waar ik alle kookcursussen die

aangeboden werden gevolgd heb, worden wij beter en beter. Het is niet altijd eenvoudig om de ingrediënten te kopen om het eten zo authentiek mogelijk te houden (de Fransen kennen alleen de Vietnamese keuken), maar met de hulp van Easyjet en bekenden in Geneve, Engeland en Nederland lukt het goed.

Mijn grootste vijanden in het dorp komen nu regelmatig eten.

Voor mij is la France douce, très très douce.

Tonia Mees

Chez Tonia - Aux Mille Saveurs - Bargemon 83830 ■

DE COMMISSIE VOOR DE GENEALOGIE

Sinds jaar en dag staat de Commissie voor de Genealogie vermeld in het colofon van de Kroniek, maar wat doet die Commissie nu eigenlijk?

In de eerste plaats het bijhouden van de adressen en familiegegevens van de levende Mezen. Daarvoor zijn wij natuurlijk afhankelijk van het toezenden van geboorte-, huwelijks- en overlijdens annonces maar een berichtje per email is natuurlijk ook zeer welkom.

Het kan dus gebeuren dat een geboorte pas na 2 jaar wordt aangekondigd, domweg, omdat we daar geen bericht van kregen. Zo ook de in dit nummer aangekondigde geboorte van de drieling, de eerste in de familie voor zover bekend.

Maar er is meer. Ik was zelf al in mijn studententijd actief in de genealogie en heb me indertijd bezig gehouden met mijn Oom Phlip, met Henk en met de heer Louwers om de nieuwe losbladige uitgave van de Genealogie bij te houden.

Bij dat verzamelen van gegevens stuiten we steeds weer op wat we dan noemden "Onbekende Mezen". Deze term getuigt natuurlijk van een zekere arrogantie, want wellicht wilden we die helemaal niet kennen. "Niet aangesloten Mezen" zou beter zijn geweest.

Met de toenmalige hulpmiddelen was het een enorm werk om naar de afkomst van die Mezen te speuren. En brief naar een gemeentelijke archiefdienst wilde nog wel eens opheldering geven, maar een generatie verder stakte het dan weer. Ook die Mezen rechtsreeks benaderen leverde vaak geen reactie op.

Nu echter is er zo'n schat aan gegevens beschikbaar via internet, het landelijke bestand Genlias,

vele provinciale en gemeentelijke archieven maar ook de collectie van het Centraal Bureau voor de Genealogie, dat je van achter je bureau met een beetje redelijke internetverbinding veel meer te weten kan komen en gericht kan zoeken. De veelheid van gegevens die je dan krijgt eist echter het gebruik van een database en een computerprogramma, een kaartsysteem voldoet al lang niet meer, zeker niet als je op verschillende manieren wilt zoeken.

Ik ben dus al veel in de openbare bestanden aan het zoeken en steeds aan het vergelijken met de "aangesloten Mezen".

Inmiddels is mijn database gegroeid tot meer dan 7500 personen, waarvan bijna 1500 Mezen. Van deze 1500 is op dit moment minder dan de helft "aangesloten Mees".

En... wat ik vroeger niet kon, ik kan nu verbanden leggen en takken aan elkaar aansluiten omdat de naamgeving van de kinderen daartoe aanleiding geeft of omdat de data kloppen.

Zo kwam ik een Brabantse tak, in de omgeving van Etten-Leur op het spoor, die uiteindelijk afstamt van de Rotterdamse tak. De bekende dominee Gregorius Mees (R 3-2) had een zoon Jeremias, die net als zijn vader predikant werd, echter niet in Rotterdam maar in Gilze en later in Etten. Van deze Jeremias (R 4-2, leefde van 1660 tot 1703) waren slechts onvolledige gegevens bekend en opgenomen in onze losbladige Genealogie, maar daar blijkt een bloeiende tak uit voort te komen, die zich weliswaar soms Meeus en soms Meeuus noemde, maar die werkelijk van deze Jeremias afstamt. Voorzover nu bekend is deze tak

uitgestorven, maar zekerheid is er (nog) niet. Wat ook nog niet beantwoord is, is de vraag waarom deze tak in Brabant bleef wonen en in welke beroepsgroepen de afstammelingen verkeerd hebben.

Kortom er is nog veel onderzoek nodig wat gedeeltelijk met geautomatiseerde bestanden kan,

maar soms fysieke bezoeken aan archieven inhoudt.

In een volgende aflevering hoop ik u meer te kunnen vertellen. Blijft u ons alstublieft uw familie-berichten toesturen?

Hans Mees (R 12-13), email: j.r.mees@12move.nl ■

HET GELUID VAN DE BEVRIJDING

door Carlo Nijveen verslaggever Haarlems Dagblad

Met zo'n achthonderd andere leden van de vereniging Keep Them Rolling verblijven de 58-jarige Heemstedenaar Paul Emondts en Willem Mees (52) uit Aerdenhout voor de zestigste herdenking van D-Day in Normandië. Tijdens het rijden van een aantal speciaal uitgezette routes - The Paths to Freedom - staan de liefhebbers van oude militaire voertuigen stil bij de invasie.

Hij kan er niets aan doen. De emotie is niet te stoppen. Nog altijd lopen bij Paul Emondts de koude rillingen over de rug als hij de Amerikaanse militaire begraafplaats bij Saint-Laurent-sur-mer bezoekt. Daar, vlakbij Omaha Beach, zijn ze te ruste gelegd: duizenden late tieners en vroege twintigers die zich in de ochtenduren van 6 juni 1944 in de invasie van Normandië stortten. En het er dus niet levend vanaf hebben gebracht.

Ook zijn ontmoetingen met de grijsharige mannen die zich zestig jaar geleden wél door de eerste, bloedige uren van operatie Overlord wisten heen te knokken, ontroeren Emondts steeds weer. Veteranen zoals Robert E. Wright, een hospik die een kerkje in Angoville-au-plain met een collega-verpleegkundige verbouwde tot een provisorische eerste hulppost. "Hij verzorgde daar zowel gewond geraakte geallieerden als Duitse soldaten", weet de Heemstedse vutter (voormalig hoofdautomonteur bij het Gemeentelijk Vervoers Bedrijf in Amsterdam). "Robert is een indrukwekkende vent, terwijl hij een fragiel postuur heeft."

De Aerdenhouter Willem Mees - in het dagelijks leven radioloog bij het Leidse Diaconessen-ziekenhuis - heeft inmiddels eveneens de nodige veteranenverhalen in zijn geheugen opgeslagen. "Bij de vijftigste herdenking van D-Day, tien jaar geleden dus, ontmoette ik een geallieerde veteraan die worstelde met de nodige schuldgevoelens. Om dekking te zoeken tegen het machinegeweervuur

van de Duitsers verschool hij zich achter de lijken van inmiddels gesneuvelde soldaten. Op een gegeven moment trok hij het lichaam van een stervende kameraad over zich heen, omdat hij bang was ook doodgeschoten te worden. Daar zat hij zoveel jaar later nog steeds mee."

Willem Mees en Paul Emondts koesteren niet alleen diep respect voor de mannen (en vrouwen) die betrokken waren bij D-Day. Zij hebben ook een inmiddels stevig gewortelde voorliefde voor de voertuigen die vóór, tijdens en na de invasie zijn ingezet. Emondts is de trotse eigenaar van een originele, in 1942 gebouwde Amerikaanse verkenningsjeep die is gebouwd door de toenmalige fabrikant Willy's. Mees bezit een in 1943 uit de Dodge-fabriek gerolde weaponscarrier.

Met dat historische materieel trekken Mees, Emondts en de andere Keep Them Rolling-leden de komende dagen kriskras door het Normandische land, rijdend over de wegen waarop en waarlangs zes decennia geleden een keiharde strijd is uitgevochten. "De stranden waarop de Britten destijds landden, zijn inmiddels toeristische trekpleisters geworden. Terwijl op het door de Amerikanen bestormde Omaha Beach, dat ook wel Bloody Omaha wordt genoemd, 's zomers vrijwel geen badgast is te zien. Daarom is de sfeer daar veel authentieker dan op de 'Britse' stranden", zegt Emondts.

"Veel jongeren weten niet of niet precies wat zich op D-Day en de dagen daarna heeft afgespeeld. Bovendien hebben zij door de oorlog in Irak de afgelopen tijd een vrij negatief beeld van de Verenigde Staten gekregen.

Oudere mensen reageren doorgaans dan ook enthousiaster als wij bijvoorbeeld langs komen rijden. In hun oren klinken de motoren van onze voertuigen nog steeds als het geluid van de bevrijding." ■

BRAZILIAANSE AVONTUREN

Alexa ter Horst, dochter van Michiel en Madeline ter Horst - Mees, verblijft met een studievriendin 4 maanden in Manaus, Brazilië, midden in het Amazonegebied, voor hun laatste co-assistentenschap van de studie geneeskunde aan de Univer-

siteit van Amsterdam.

Hier een collage van enkele brieven met amusante avonturen.

De eerste maand:

Alles helemaal top hier. Ik hou me vooral heel veel bezig met het leren van Portugees, nu zo'n drie keer in de week les! Eén keer van een half demente opa uit Venezuela die heel graag wil dat ik zinnen nazeg als: "Soms voel ik dat de patiënten lijden, ik wil ze graag helpen". Nu heb ik een super goede lerares die heel snel is en geen seconde van het lesuur verloren laat gaan. Ben heel blij met de goede ondergrond van mijn Portugees les in Amsterdam, want zonder dat was ik nergens.

Toch kwam ik er helaas vandaag weer achter dat mensen me - ondanks dat ik hele conversaties in het Portugees versta en ook wel kan praten - nog steeds niet verstaan als ik op straat vraag hoe laat het is! Frustrerend, maar misschien schrikken ze wel van mijn blauwe ogen want dat is hier toch ook wel een rareiteit.

De mensen hier zijn heel vriendelijk en leuk, de bussen onwaarschijnlijk vol en de shopping-centres het walhalla van de vrouw. Vrouwen zijn hier nog echt vrouwelijk en genieten de aandacht van vele heren die altijd de deur voor ze open houden en drankjes aanbieden in de bar. Rokjes, hoge hakken, lage deco's en lange haren zijn dan ook wel een must!

De tweede maand:

Op onze afdeling in het ziekenhuis hebben we inmiddels ieder een eigen patiënt in het Portugees. Er liggen patiënten met symptomen die in Nederland van ze lang zal ze leven niet zulke vormen aan zullen nemen. Mensen lopen er hier veel langer mee door en komen pas naar het ziekenhuis als ze werkelijk kanariegeel zijn van de hepatitis, of met grote levers en milten,

verweerde voeten van het buitenleven, littekens van eerdere Leishmaniazweren. Er was een kleine Yanomami-indiaan zonder achternaam, met een slangenbeet.

Elke dinsdagmiddag zijn we op de 1e hulp, waar uitermate langzaam en Braziliaans inefficiënt gewerkt wordt. Veel gebeurt daar niet, op malaria en slangenbeten na dan.

Het afgelopen weekend hebben we in het tropisch regenwoud de familie van een Braziliaanse vriend bezocht. Voor drie dagen eten mee: rijst, suiker, farofa, farinha, liters water en veel cadeautjes voor de familie met 15 kinderen die ons liefdevol ontving. Het hele gezin woont in een klein houten huisje vol hangmatten, een paar bedjes, een kapotte televisie die als radio functioneert, een hond, een Siamese kat en een heleboel muggen. Wegen zijn er niet, alles en iedereen wordt vervoerd met gemotoriseerde houten kano's over de grote rivier. We hebben gewandeld in de jungle, waar onze gids de weg kwijtraakte en we de boot niet meer terugvonden. In hoeveel hoge bomen hij ook klom, geen spoor van ons bootje. De sfeer raakte ietwat gespannen... Vervolgens struikelde Jetske en viel op een omgevallen boomstam vol giftige stekels en ik bleef hangen achter een liaan. Twee uur later, totaal bezweet en uitgeput zagen we een blauwe glimp door het struikgewas; hij lag er nog, we waren gered!

Op 30 april gaven we een Koninginnedagfeest in het oranje.

We hebben Bea even goed in het zonnetje gezet hier in Manaus. Prachtig feest gevierd bij een

strandje, met Brazilianen in oranje kleren, caipirinha, BBQ, zwemmen, dansen op blote voeten op wit zand en oranje pannenkoeken met hutspot.... Was een groot succes, al duurde het even voordat iedereen door had dat we de verjaardag van de koningin aan het vieren waren

en dat ze zelf niet kwam!

De derde maand:

Deze week hebben we ons intellectuele culturele behoeften gestild in het koloniale Teatro Amazonas, gebouwd van stenen uit Portugal, waar vroeger de lakens naar Engeland verscheept werden om gewassen te worden. Vier avonden Der Ring des Nibelungen van Wagner, uitgevoerd door Japanse, Amerikaanse en Braziliaanse zangers met een slecht Duits accent en door een orkest dat uit Brazilianen, Bulgaren en Argentijnen bestaat. Heel indrukwekkend, we worden echte opera groupies... Hoewel Wagner

zwaar en dramatisch is genieten we van de zang, het decor en de grappige, in Brazilië onvermijdelijke foutjes zoals kortsluiting op het toneel...

Verder na iedere uitvoering een biertje in de plaatselijke kroeg met de Argentijnse contrabasisten en Braziliaanse klarinettist die we al eerder leerden kennen.

’s Ochtends weer vroeg uit de doorgezakte springveren om te leren wat het verschil is tussen neurocryptococcose en neurotoxoplasmose.

Onze zes weken reizen komen steeds dichterbij. Nog maar drie weken hier!

Veel liefs, Beijos en Abraças, Alexa ■

BUITENLANDSE ZAKEN

Een mooi voorbeeld van hoe hulp van het van der Dussen van Beefthing Fonds een jonge Mees (Pieter, zoon van Hans die onze genealogie bijhoudt) de kans geeft om zijn horizon te verbreden:

College Station TX, 17 april 2005

Hi Mezen,

Vanuit een zonnig College Station beschrijf ik hoe het laatste half jaar van mijn studentenleven verloopt. In oktober heb ik via mijn studie Biomedische Wetenschappen aan de VU geprobeerd om een stage in het buitenland te lopen. Mijn interesse ging uit naar de Verenigde Staten, aangezien de technische en financiële mogelijkheden hier het meest uitgebreid zijn. Uiteindelijk viel de keuze op de Texas A & M University in College Station, Texas vanwege de uitstekende contacten met Nederland. Mede dankzij financiële steun van het Van der Dussen fonds kan ik hier 6 maanden onderzoek doen.

Mijn onderzoek speelt zich af op de afdeling Medical Microbiology & Immunology.

De groep, onder leiding van Dr Vernon Tesh, doet onderzoek naar de invloed van Shiga-toxin, toxische eiwitten geproduceerd door de 0157 variant van de bacterie Escherichia coli, op bepaalde lichaamscellen.

In ontwikkelde landen is deze 0157 bacteriestam verantwoordelijk voor 15% van alle voedselvergiftigingen; indien vlees niet voldoende wordt gebakken of gekookt kan deze bacterie overleven en aanzienlijke schade aanrichten. De klachten

beginnen vaak met een flinke diarree. Door nog onduidelijke oorzaken kan een infectie tot het zogenaamde hemolytisch-uremisch syndroom leiden. Dit syndroom kan bij kinderen en ouderen nierschade en zelfs de dood tot gevolg hebben. Onze groep bekijkt welke invloed dit Shiga-toxin heeft op bepaalde cellen die een rol spelen in het afweersysteem. Mijn onderzoek spitst zich toe op macrofagen, cellen die verantwoordelijk zijn voor de opname van bacterien die het lichaam binnendringen. Het Shiga-toxin is in staat om in deze cellen het metabolisme stil te leggen en de cel te dwingen tot apoptose, ofwel geprogrammeerde celdood.

Onze groep probeert een infectie te simuleren met behulp van het kweken van macrofagen met toevoeging van het Shiga-toxin en ontstekings-eiwitten (cytokines), die normaal gesproken ook aanwezig zijn bij een dergelijke infectie. Door de interactie op cellulair en moleculair niveau te bestuderen kan de infectie in de toekomst wellicht effectiever worden bestreden.

Helaas zijn de resultaten mager en verloopt het onderzoek moeizaam. Dit wordt veroorzaakt doordat het Shiga-toxin op meerdere manieren de cel beïnvloedt. Wanneer een bepaalde route tijdens de infectie wordt geblokkeerd, is het toxin nog steeds in staat om de celactiviteit aan te tasten. Als we proberen om alle aangrijpingspunten van het Shiga-toxin in kaart te brengen levert dit een spinnweb aan pijlen, lijnen en reacties op, wat het onderzoek soms frustrerend maakt.

Onze groep bestaat uit een goed geoliede machine met een hardwerkende Post-doc uit

India, Dr Rama Cherla en een graduate student (AIO) uit Zuid-korea, Sangyung Lee. Aangezien de groep klein is doen we veel met elkaar en is iedereen van elkaars resultaten op de hoogte.

Samen met een andere Nederlander huur ik een appartement in College Station op 15 minuten fietsen van de campus. Het is heerlijk om in de nog enigszins frisse ochtend op de fiets naar het lab te gaan. Het is voor Amerikanen niet te bevatten dat je op je fiets naar je werk gaat of zelfs een brief post. Vanaf het 16e levensjaar rijden ze hier in supergrote Pickups rond, en overleven op de fiets is soms een zware opgave. Aangezien ze geen fietsers gewend zijn, zien ze je zelden aankomen. Na 12 bijna-ongelukken in de eerste week leer je daar wel op anticiperen.

Op het appartementencomplex bevindt zich een zwembad, fitnessruimte en een tennisbaan dus genoeg mogelijkheden om 's avonds en in het weekend te overleven. In het weekend gaan we regelmatig naar de kroeg om een biertje te drinken. Mijn huisgenoot Helmus doet onderzoek in de Biochemie en we doen vrij veel samen. Ook sta ik elke week onder de lat bij een voetbalteam in de plaatselijke competitie.

Hartverwarmend om Amerikanen achter een voetbal aan te zien rennen. Het kick & rush van de fjes lijken ze hier opnieuw te hebben uitgevonden.

Aangezien de fiets hier niet het ideale vervoermiddel is heb ik besloten om een auto aan te schaffen. Boodschappen doen, uitgaan, naar het voetbal en af en toe naar het lab is een stuk praktischer en bovendien is onze overlevingskans op de weg flink toegenomen.

In Houston heb ik mijn neef Frans de Boer al een keer opgezocht, toen zijn moeder Philippine (de Boer-Mees) daar was en met mijn broer Barend ben ik 3 dagen door Texas gereden om mijn

omgeving te laten zien, NBA basketball en de beroemde Houston Livestock Rodeo te bekijken en om van de Texaanse eet en drink-cultuur te genieten. Heerlijk als je weer een bekend iemand om je heen hebt.

In het begin is het behoorlijk wennen in deze staat. Texanen zijn simpel, boers, naïef luidruchtig maar heel hartelijk en gastvrij. Ze vinden het fantastisch dat je uit Nederland komt (hoewel ze geen idee hebben waar het ligt) om in hun staat te komen werken. Verder is het land groot en propvol regels en protocollen. Wanneer je enige flexibiliteit van Texanen vraagt krijg je meestal moeilijke en vragende blikken. Overal zijn waarschuwingen aangebracht zodat men niet kan worden aangeklaagd. Op elke brug in Texas staat een bord "watch out for ice on the bridge" terwijl de laatste keer dat het hier vroom 7 jaar geleden was. Ook Sony geeft bij de garantievoorwaarden aan: "this warranty does not cover damage due to God". Tja, als het niet vermeld staat kan je ongetwijfeld een flink bedrag aan schadevergoeding eisen.

Inmiddels komt het einde in zicht en ben ik al bezig met de verslaggeving. De tijd gaat snel, resultaten moeten nu komen zodat er daadwerkelijk iets te schrijven en wellicht te publiceren valt. Dr Cherla heeft inmiddels een artikel klaar voor publicatie waar ik ook aan heb meegewerkt. Als mijn naam op de PubMed database van biomedische tijdschriften verschijnt is wederom een van mijn doelen bereikt.

Tot slot wil ik met name mijn ouders en het Van der Dussenfonds bedanken voor hun steun. Dit is een fantastische periode voor me met nog enkele maanden in het verschiet.

Tot in de zomer!!

Howdy, Pieter Mees, College Station ■

VALENTIJN MEES OP MOUNT COLUMBIA

Ik las met interesse het verhaal van Valentijn, die ook bij mij in Edmonton nog langs is geweest op weg naar Toronto. Hierbij een fototje met Mt. Columbia op de achtergrond, hoogste punt in de provincie Alberta.

Veel groeten, Philip Mees ■

FAMILIEBERICHTEN

GEBOREN:

Amsterdam, 13 augustus 2003: Juno Madu Eleonoor Mees, Max Lale Sophie Mees en Bo Philine Jasmijn Mees, dochters van Rudolf Christiaan RAzn Mees (R13-18-1, NP361).

7 Sept 2003, Linus Philip, geboren 11 juni 2003 in Astrakhan, Kazachstan. Geadopteerd door Huibert Phzn en Karen Patricia Mees-Taylor (R13-15-1, NP356).

Mainz (Dld), 20 september 2004: Jacob Frederik Severin Mees, zoon van Allard Wijnand RSHzn en Gudrun Maria Mees-Winter (R13-20-1, NP368).

Rotterdam, 27 januari 2005, Lucas Bastiaan Mees, zoon van Volkert Rudolf Nicolaas BJzn Mees (GXIV-19-1-1, NP 284) en Sandra van Leeuwen.

GEHUWD:

9 maart 2001, Huibert Phzn Mees (R13-15-1, NP356) en Karen Patricia Taylor-Lewis.

OVERLEDEN:

Zeist, 21 september 2004: Janny Jacoba Mees-Groenevelt, geboren 16 september 1921, echtgenote van Rudolf RAzn Mees (R11-21, NP 360).

Bergen op Zoom, 24 september 2004 Rudolf Adriaan WCzn (R12-12, NP 344), geboren 17 december 1916, weduwnaar van Emilie Sophie Geertrui Becker.

Chesnay (Frankrijk), 13 april 2005: Anna Bissery-Mees, RAdr (R10-22, NP358), geboren 7 september 1906, weduwe van Charles Jacques Bissery

Zeist, 17 mei 2005, Wijnand Adriaan LFCzn Mees (R12-21, NP368), geboren 29 september 1934, echtgenoot van Janneke Groenteboer.

Hilversum, 25 mei 2005, Adriaan Aris Gieben, geboren 6 maart 1930, echtgenoot van Constance Margarethe Esisabeth RHdr Mees (G12-19, NP283) ■

DRINGEND

VERZOEK

om ons op de hoogte te houden van familiewetenswaardigheden, zoals aankondigingen van geboorte, huwelijk en overlijden, maar ook van jubilea, afstuderen, promoveren, onderscheidingen, publicaties, enz. enz. Zie voor adresgegevens bij het colofon ■

ARCHIEF

AANVULLINGEN

Hebt U brieven, foto's, documenten, enz. die interessant (kunnen) zijn voor ons archief, neem dan nu contact op met Madeline ter Horst - Mees, (e-mail) adres zie colofon. Binnenkort zal het Rotterdamse Gemeentearchief een aanvulling van ons archief opnemen. Daarna duurt het ca 10 jaar voordat wij weer spullen mogen brengen ■

EEN WEBSITE VOOR DE STICHTING?

WWW.FAMILIEMEES.NL

Iedere zich zelf respecterende organisatie heeft tegenwoordig een website. Ook talloze privé personen hebben inmiddels een plaats op het internet waar zij informatie of andere zaken kwijt kunnen.

Voor de Stichting is dit nog niet geregeld. Er zijn wel gedachten hierover maar graag willen wij met familieleden nadenken wat we op een website zouden kunnen plaatsen.

Te denken valt aan de Genealogie, maar dan de gegevens van de levende Mezen weggelaten,

omdat we anders problemen krijgen met de Wet op de Privacy, een verslag van de laatste familiedag, oude nummers van de Kroniek, foto's van onze schilderijencollectie. Misschien zelfs de verkoop van artikelen?

Maar wat haast nog belangrijker is: we zouden graag in contact willen komen met een of meer familieleden die hier actief aan zouden willen meedenken en meewerken.

Neem voor informatie contact op met een lid van de kroniek en/of de genealogiecommissie ■

HENK EN MACHTELD MEES

50 JAAR GETROUWD

Henk en Machteld Mees vierden op 16 september 2004 hun Gouden Bruiloft temidden van hun kinderen en kleinkinderen thuis aan de

Essenlaan in Rotterdam waar ze al bijna 50 jaar (!) wonen ■

Fortis zwicht voor klant en houdt MeesPierson in ere

■ door RIEN MEIJER

ROTTERDAM, dinsdag

De naam MeesPierson blijft toch bestaan. Eerder dit jaar kondigde eigenaar Fortis nog aan dat de roemruchte bank voor welgestelden voor eind 2006, net als alle andere concernonderdelen, de naam van het moederconcern zou gaan dragen. Geschrokken van de „onverwacht heftige” reacties van de Nederlandse klanten heeft de Belgisch-Nederlandse bankverzekeraar alsnog besloten voor Nederland een uitzondering te maken. De nieuwe naam van de private bank wordt nu Fortis MeesPierson.

Medewerkers en klanten van de bank worden deze week geïnformeerd over de opmerkelijke koerswijziging, aldus Fortis-bestuurder Rob ten Heggeler. In een toelichting om de naam MeesPierson te schrappen, zei de nieuwe Fortis-topman Michel Votron eind januari in Brussel: „Ik geloof nu eenmaal sterk in 'branding'. We hebben geen honderden miljoenen te spenderen en het is belangrijk dat we ons marketingbudget voor één merk aanwenden.”

Ten Heggeler, bestuursvoorzitter van MeesPierson, erkent dat „een verkeerde inschatting” is gemaakt. „We wisten dat bij de Nederlandse klanten van MeesPierson de nodige gevoeligheid zou zitten”, stelt hij. „Maar in 20, 25 persoonlijke gesprekken die ik met klanten had, waren de reacties toch een stuk heftiger dan verwacht.”

Daarop is de kwestie nogmaals op het hoogste niveau aangekaart. „En met de kennis van nu, viel het kwartje de andere kant op”, aldus Ten Heggeler. Van gezichtsverlies wil

• *MeesPierson in Amsterdam: onverwacht heftige reacties.*

hij evenwel niet spreken. „Votron heeft met een frisse blik naar het concern gekeken. We hebben al die merken één voor één bekeken en wisten dat een aantal daarvan geduvel zou geven: ook BGL bijvoorbeeld, een heel sterke bank in Luxemburg, en Beta Capital in Spanje. Maar het was een rationeel besluit. Voor 90% van de klanten wereldwijd was het geen issue. In Nederland wel en hier hebben we dus geluisterd naar de klant.”

Hóewel Ten Heggeler (42) benadrukt dat tot dusver niemand de bank vanwege de aangekondigde naamsverandering de rug heeft toegekeerd, zegt hij „gewoon het risico niet te willen lopen. Het is niet rationeel, maar de reacties waren uiteindelijk bijna allemaal

hetzelfde: 'hè, wat jammer'. En bij het personeel: 'je maakt het ons zo wel moeilijker'.”

MeesPierson-directeur Pim Mol, die de naamswijziging onlangs nog in deze krant moest verdedigen, is „zeer tevreden” met het behoud van de naam – die langs allerlei varianten terugvoert tot 1720. MeesPierson in zijn huidige vorm ontstond na de fusie van de grootbanken ABN en Amro in 1991, die twee jaar later hun private banks (respectievelijk Bank Mees & Hope en Pierson, Heldring & Pierson) samenvoegden.

Halverwege de jaren '90 kwam de bank voor 2,5 miljard gulden in handen van Fortis. Votron kondigde in januari tevens aan dat MeesPierson zou opgaan in het grotere geheel van private en commercial banking. Samen moeten zij de groeimotor worden voor Fortis. Die strategie begint volgens Ten Heggeler zijn vruchten af te werpen. Zonder concrete bedragen te noemen, geeft hij aan dat commercial banking dit jaar zeker 25% meer nieuwe business voor private banking zal opleveren dan in 2004. Daarnaast wordt „heel nadrukkelijk” gekeken naar overnamekandidaten. In Luxemburg en Zwitserland zijn al kleine acquisities gedaan, maar Ten Heggeler verwacht dit jaar nog een grotere overname bekend te maken

